

ters Udtalelser, at Bankerne ikke ere vel lidte her, og at man følgelig ikke under dem mere, end de paa nogen Maade kunne faa. Man siger, at ved hele denne Bankkrise have disse Banker lukreret ved, at de andre Banker ere gaaede til Grunde, deres Indskud ere gaaede ind til dem, Sparerne ere gaaede over til dem med saa og saa mange Millioner. Ja, det kan være meget sandt, men paa den anden Side maa man dog ikke glemme, at de ogsaa have tabt Penge ved denne Lejlighed. Hver af dem skal dog til en Begyndelse betale 1,200,000 Kr., og de skulle efter al Sandsynlighed betale mere siden, saa lutter Fortjeneste er det ikke. Hver af Bankernes Repræsentanter har overfor mig erklæret, at de vare villige til for en Sum af 1,500,000 Kr. at kvittere deres Tab straks; de vilde mene, at de tjente ved det. Altsaa hver enkelt Bank regner, at den kan komme af med 1,500,000 Kr. Det være nu, som det være vil — og dette blev naturligtvis fremstillet paa et Tidspunkt, hvor man gerne vilde drive Finansministeren højt op med Hensyn til, hvad Staten skulde yde —, men i hvert Fald, noget tabe de ved denne Lejlighed; de tabe i Virkeligheden det, som de her maa indskyde for deres Garanti.

Naar man saa siger, at hvis der nu dannes et Ejendomsselskab, og Bankerne overtage Aktierne i dette og fordele dem mellem de 5 Banker, saa er der her en Gevinst for dem derved, at disse Ejendommens Værdi kan gaa i Vejret, saa vil jeg dertil sige: Ja, der er muligvis en Gevinst, men paa den anden Side er der dog ingen, der i Øjeblikket vil overtage disse Aktier til pari. Jeg kan rolig sige, at hvis Bankerne f. Eks. hver skulde overtage 2 Mill. Kr. Aktier, er der ingen af Bankerne, der ikke næste Dag solgte sine 2 Mill. Kr. Aktier til pari. Saa lad os dog blive ved Jorden! Disse Aktier ere virkelig ikke saa meget værd. Hvad give de i de første Aar i Rente og Udbytte? Og hvorledes lade de sig realisere? Man maa ikke tro, at fordi der er en Mulighed for, at disse Ejendomme, i Løbet af en Snes Aar tror jeg, nogle sige, kunne gaa i Vejret, det saa skulde være saa stor og god en Forretning at overtage Aktierne i et saadant Selskab. Jeg har overhovedet haft nogen Vanskelighed ved at faa Bankerne ind paa den Tanke, at de skulde overtage disse Aktier. Nogen Begejstring har der ikke været. I og for sig lader Sagen sig altsaa saamænd godt ordne anderledes, som de Herrer ønske, og hvis der

fra Udvalgets Side — jeg antager, der bliver nedsat Udvalg — skulde være Indikationer i den Retning, mener jeg, at der meget vel kan forhandles derom. Men jeg vil meget advare mod, at man gør sig alt for store Forventninger om, hvad et saadant Ejendomsselskab betyder. Man kan ikke, som det ærede Medlem fra Odense (Halsted), sige, at det er et Pengeinstitut. Et Aktieselskab dannet paa den Maade tror jeg ikke kan kaldes et Pengeinstitut i egentlig Forstand. Maa jeg maaske med det samme sige, at naar det ærede Medlem spurgte, om Detailhandlerbanken skulde gaa op i et andet Pengeinstitut, saa ved jeg ikke noget derom, der har ikke været talt derom — det Spørgsmaal kan jeg svare paa straks.

Men i denne Sammenhæng kommer jeg til Aktionærerne i Laanekassen og Detailhandlerbanken, som flere Gange ere nævned, idet man har ment, at man dog ogsaa skulde varetage deres Interesser. Derom vil jeg sige, at det er et ganske nyt Moment, der pludselig bringes ind i denne Forhandling. Da Bankgarantiloven blev vedtagen, var der to Sorter Mennesker, man vilde sørge for. Den ene var Bankernes Kreditorer, den anden var Sparerne og Indskyderne. Til Bankernes Kreditorer hørte ogsaa Grundejerbankens fremmede Kreditorer, som man ønskede at garantere, ikke mindst af Hensyn til Landets Kredit. De andre, som skulde garantere, vare altsaa de smaa Sparere og Indskydere. Og dertil var Grunden ikke alene den, at man vilde garantere Smaafolks Indskud — thi for det første vidste man ikke særdeles meget om, hvorvidt det var Smaafolk eller ej, og dernæst, fordi en Mand har Penge i en Sparekasse, er det ikke sikkert, at han er saa meget daarligt stillet; for Resten tror jeg, at de daarligt stillede aldeles ikke have Indskud i Sparekassen, jeg tror ikke, det er Arbejderne i Almindelighed, der gøre Indskud i Sparekassen, det er Folk ovenover dem. Det være nu, som det være vil, det var de to nævnte Parter, man vilde garantere. Og naar Bankerne og Staten gik med til at garantere, var det, fordi man ikke ønskede, at Panikken skulde brede sig. Man frygtede for, at Panikken skulde gaa videre og naa til de andre Banker, og jeg maa ogsaa derom sige, at jeg er heller ikke saa forfærdelig rørt over, at Bankerne gik med til Garantien, for det var af gode Grunde. De frygtede for, at naar det brændte hos Naboen, vilde der meget snart ogsaa gaa